

Anex III - Estatus del valencià en la legislació de l'Estat Espanyol i la Comunitat Valenciana

---

III.a) Us oficial del valencià en l'etapa preautonòmica

Abans i durant la transició democràtica espanyola, la societat civil i les autoritats del moment posaren en marcha iniciatives pel reconeixement del valencià com a llengua cooficial, aixina com per l'inclusió de l'ensenyança del valencià en el sistema educatiu.

III.a.1 Creació del Departament de “Llingüística Valenciana” en la Facultat de Filosofia i Lletres de l'Universitat de València

El Ministeri d'Educació i Ciència decretà el 6 de febrer de 1975 la creació del Departament de “Llingüística Valenciana” en la Universitat de València⁸¹, en resposta a la proposta del Rectorat d'esta universitat.

III.a.2 Regulació de l'incorporació de les llengües natives en l'educació preescolar i bàsica

El Ministeri d'Educació i Ciència decretà el 30 de maig de 1975 l'incorporació de les *llengües natives* als programes dels Centres d'Educació Preescolar i General Bàsica⁸².

Este decret no especifica quines han de ser les *llengües natives*.

III.a.3 Peticions i posicionament de la societat civil pel reconeixement del valencià com a llengua nativa

Despuix del decret citat en el punt anterior, d'incorporació de les llengües natives a l'ensenyança, nombroses entitats demanaren el reconeixement del valencià com a *llengua nativa* a tots els efecte.

Destaquem les següents peticions:

- Escrit del **Centre de Cultura Valenciana** (actualment Real Acadèmia de Cultura Valenciana, coelaboradora del present document) al Ministre d'Educació i Ciència⁸³, del 2 de juny de 1975. En ell se manifesta que “Interessa especialment que als alumnes de parla valenciana del Regne de València... **se'ls**

---

81 *DECRET 499/1975, de 6 de febrer, pel que es crea el Departament de LLINGÜÍSTICA VALENCIANA en la Facultat de Filosofia i Lletres de l'Universitat de València.*
<https://www.boe.es/boe/dias/1975/03/21/pdfs/A05828-05828.pdf> [Recuperat el 05/08/2018] (també es pot trobar en l'[Apèndix Documental](#) - **Document 7**)

82 *DECRET 1.433/1975, de 30 de maig, pel que es regula l'incorporació de les llengües natives en els programes dels Centres d'Educació Preescolar i General Bàsica.*
<https://www.boe.es/boe/dias/1975/07/01/pdfs/A14249-14250.pdf> [Recuperat el 05/08/2018]

83 Giner, J. *Aportacions bibliogràfiques entorn a la identitat de la llengua valenciana*. Grup d'Acció Valencianista, València c., 1979, p. 65-67.
Estes pàgines reproduïxen el document *Escrit del Centre de Cultura Valenciana al Ministre d'Educació i Ciència*, en data 02/06/1975. Se pot trobar en l'[Apèndix Documental](#) - **Document 8**.

impartixca l'ensenyança, en vocabulari, la fonètica, la morfologia i les sintaxis pròpies de la seua nativa llengua valenciana i que aixina mateix **siguen les manifestacions culturals valencianes les que hagen d'ensenyar-se** ad eixos alumnes”, i que, per tant, “els llibres i material didàctic hauran d'ajustar-se a la finalitat anterior”.

És interessant també notar que est escrit destaca la conveniència de que el Ministeri “**solicite la col·laboració de l'Universitat de València, Diputacions Provincials, Ajuntaments, Centres de Cultura Valenciana, Institut d'Estudis Alacantins, Societat Castellonenca de Cultura, Lo Rat Penat** i demés Centres idòneus”.

- Petició de **tots els Consellers Nacionals i Procuradors en Corts de la Regió Valenciana** al Govern⁸⁴, del 14 de juny de 1975, en el que es posa de manifest que el decret d'inclusió de les *llengües natives* en l'ensenyança no definix què s'entén per “llengua nativa”. Aixina, en base al fet que “el Regne de València [...] és una entitat perfectament definida en personalitat, cultura i bilingüisme propis”, **soliciten al Govern “que la LLENGUA VALENCIANA, tinga tal consideració i siga una de les aixina reconegudes [com a llengües natives] a tots els efectes”**.

Esta petició fon contestada en el Bolletí Oficial de les Corts Espanyoles, en el seu número 1.466 de 4 de novembre de 1975, afirmant que “cap perfectament la consideració de la llengua valenciana com a nativa”.

- Declaració de Lo Rat Penat (entitat col·laboradora d'este document)⁸⁵, del 28 de juny de 1975, que fa una **defensa de l'identitat valenciana** com a nacionalitat que històricament mai ha depés ni de Castella ni de Catalunya, aixina com **de la denominació “llengua valenciana” i del seu lèxic particular**.
- Petició de la **Junta de Govern dels Cronistes del Regne de València, integrats en el Centre de Cultura Valenciana** (actualment Real Acadèmia de Cultura Valenciana) al Ministre d'Educació i Ciència⁸⁶, del 30 de juliol de 1975, en que es destaca que en la major part de les poblacions del Regne de València “se té com a parla nativa la denominada, a lo manco des del segle XIV, *llengua valenciana*, en el seu lèxic privatiu, la seua pròpia morfologia, els seus peculiars girs i modismes, la seua flexió verbal i la seua fonètica”. Per tant, **soliciten al Ministre que “reconega com a llengua nativa de les províncies que formaren**

---

84 Giner, op. cit., p. 62-64.

Estes pàgines reproduïxen el document *Petició al Govern: Que el valencià siga considerat com a llengua nativa a tots els efectes*, en data 14/06/1975. Se pot trobar en l'[Apèndix Documental - Document 9](#).

85 Giner, op. cit., p. 66-67.

Estes pàgines reproduïxen el document *La Llengua Valenciana. Declaració de Lo Rat-Penat*, en data 28/06/1975. Se pot trobar en l'[Apèndix Documental - Document 10](#).

86 Giner, op. cit., p. 64-65.

Estes pàgines reproduïxen el document *Escrit dirigit al Ministre d'Educació i Ciència: La Llengua Valenciana i els Cronistes del Regne*, en data 30/07/1975. Se pot trobar en l'[Apèndix Documental - Document 11](#).

part del Regne de València, l'universalment coneguda com 'llengua valenciana', en tots els seus rics particularismes i en exclusió de tot allò que pugua ser estrany a la seua rica i entrançable realitat llingüística”.

Se pot observar que les peticions fan menció més o manco explícita a l'existència d'amenaques cap al nom i entitat de la llengua valenciana (que no hauria de perdre les seues característiques particulars), o inclús cap a l'identitat valenciana, provinents de sectors anexionistes. El choc de postures desencadenaria la “Batalla de València” presentada en l'anex I.b.

III.a.4 Acort de l'Ajuntament de València demanant la cooficialitat del valencià (06/04/1977)

En este acort, despuix de posar de manifest el bilingüisme de la “Regió Valenciana, antic Regne de València”, se decidix:

Primer. Sollicitar del Govern de la Nació la declaració de cooficialitat de les llengües valenciana i castellana en la Regió Valenciana.

Segon. El desenroll i modo de portar a la pràctica la declaració de cooficialitat, deurà portar-se a terme pel poble valencià per mig dels seus llegítims representants en els seus propis òrguens de Govern

Tercer. Donar conte del present acort a S. M. el Rei.

Quart. Donar trasllat del present acort a tots els Ajuntaments i Diputacions de la Regió valenciana.⁸⁷

III.a.5 Autorisació de l'ensenyança en llengua valenciana en primer curs de Bachillerat, en caràcter experimental

El 9 de febrer de 1979, el Ministeri d'Educació i Ciència autorisa l'ensenyança de la llengua valenciana en el primer curs de Bachillerat, en caràcter experimental⁸⁸. Esta autorisació fon sollicitada per 4 centres de la Província d'Alacant, 7 centres de la Província de Castelló i 14 centres de la Província de València.

---

87 *Acuerdos del Excmo. Ayuntamiento sobre la Región Valenciana. València c., 1977, p. 7-9.* Estes pàgines reproduïxen el *CERTIFICAT expedit per D. Rafael A. Arnanz Delgado, Secretari General de l'Excelentíssim Ajuntament de València, en data 26/04/1997.* Se pot trobar en l'[Apèndix Documental - Document 12.](#)

88 ORDE de 9 de giner de 1979 sobre autorisació de ensenyances de Llengua valenciana en primer curs de Bachillerat, en caràcter experimental.
<https://www.boe.es/boe/dias/1979/02/24/pdfs/A04996-04997.pdf> [Recuperat el 05/08/2018]

III.a.6 Regulació de l'us de la llengua pròpia en les Corporacions Locals

El 10 de maig de 1979, el Ministeri d'Administració Territorial regulava l'us de les distintes llengües pròpies en les actuacions de les Corporacions Locals⁸⁹.

III.b) Constitució espanyola (1978)

La Constitució Espanyola, en el seu article 3, especifica:

Artícl 3

1. El castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el dret de conèixer-la i el dret a usar-la.
2. **Les demás llengües espanyoles seran també oficials en les respectives Comunitats Autònomes d'acort en els seus Estatuts.**
3. **La riquesa de les distintes modalitats llingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.**

Per tant, en essència, són les Comunitats Autònomes les encarregades de determinar quina llengua és també oficial en elles, ademés del castellà. Cal notar que la Constitució destaca la riquesa que constituïx la diversitat llingüística, incloent en eixa diversitat les modalitats llingüístiques.

III.c) Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana (1982)

L'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana de 1982, en el seu article sèptim, especificava:

Artícl sèptim

U. Els dos idiomes oficials de la Comunitat Autònoma són el valencià i el castellà. Tots tenen dret a conèixer-los i usar-los.

Dos. La Generalitat Valenciana garantirà l'us normal i oficial de les dos llengües i adoptarà les mides necessàries per a assegurar el seu coneiximent.

Tres. Ningú podrà ser discriminat per raó de la seua llengua.

Quatre. S'otorgara especial protecció i respecte a la recuperació del valencià.

---

89 REAL DECRETO 1.111/1979, de 10 de maig, pel que es regula l'us de les distintes llengües espanyoles en les actuacions de les Corporacions Locals.
<https://www.boe.es/boe/dias/1979/05/14/pdfs/A10813-10814.pdf> [Recuperat el 05/08/2018]

Cinc. La Llei establirà els criteris d'aplicació de la llengua pròpia en la'Administració i en l'ensenyança.

Sis. Per mig de lleis es delimitaran els territoris en els que predomine l'us d'una o una atra llengua, aixina com els que puguen exceptuar-se de l'ensenyança i de l'us de la llengua pròpia de la Comunitat.

Est Estatut se publicà per primera volta en el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana (DOGV) usant la normativa autoctonista per al valencià de la RACV, vigent en 1982 (vore l'apartat 3.1, i en concret la nota 5).

III.d) Llei d'Us i Ensenyança del Valencià (1983)

La Llei d'Us i Ensenyança del Valencià (Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'us i ensenyança del valencià, LUEV) és una llei en vigor, publicada el 23 de novembre de 1983, promoguda pel llavors govern socialiste de la Generalitat Valenciana, presidit per Joan Lerma, i aprovada per les Corts, que regula els drets dels ciutadans a utilitzar el valencià i l'obligació de les institucions a fer que estos drets es complixquen. També incidix en l'ensenyança del valencià.

Partint de lo establert en l'Estatut d'Autonomia, en l'article 2 esta llei es reafirma en que:

El valencià és llengua pròpia de la Comunitat Valenciana i, en conseqüència, tots els ciutadans tenen dret a conéixer-ho i a usar-ho, oralment i per escrit, tant en les relacions privades com en les relacions d'aquells en les instàncies públiques.

En els articles 4 i 5 s'incidix en la no discriminació per motiu de llengua, indicant que:

Artícul 4

En cap de cas es podrà seguir discriminació pel fet d'amprar qualsevol de les dos llengües oficials.

Artícul 5

L'Administració adoptarà quantes mides siguen precises per a impedir la discriminació de ciutadans o activitats pel fet d'amprar qualsevol de les dos llengües oficials, aixina com per a garantir l'us normal, la promoció i el coneiximent del valencià.

L'article 17 fa referència a la normalisació de l'us del valencià en els següents tèmens:

Tots els ciutadans tenen dret a expressar-se en valencià en qualsevol reunió, aixina com a desenrollar en valencià les seues activitats professionals, mercantils, laborals, sindicals, polítiques, religioses, recreatives i artístiques.

En l'article 20 se torna a fer referència a la no discriminació, en este cas en l'àmbit de l'educació:

L'Administració adoptarà quantes mesures siguen precisades per a impedir la discriminació dels alumnes per raó de la llengua que els siga habitual.

L'article 25, en els punts 3 i 4, fa referència a l'ús del valencià en els mitjans de comunicació i altres manifestacions culturals, indicant que el Consell de la Generalitat Valenciana:

3. Fomentarà quantes manifestacions culturals i artístiques es realitzen en les dos llengües, rebent consideració especial les desenvolupades en valencià.

4. La Generalitat Valenciana recolzarà quantes accions vaguen encaminades a l'edició, desenvolup i promoció del llibre valencià, i tot això sense menyscabament de la llengua utilitzada, però en tractament específic als que siguen impresos en valencià.

En l'article 30.1 es preveu la possibilitat de beneficiar fiscalment als actes i manifestacions de la cultura valenciana:

1. La Generalitat Valenciana i les Corporacions Locals podran exceptuar i bonificar respecte d'obligacions fiscals ad aquells actes i manifestacions relacionats en el foment, divulgació i extensió de la cultura valenciana, rebent una consideració especial les que comporten l'ús del valencià.

Cal destacar que en cap moment esta llei, ni cap de les posteriors iniciatives legislatives en relació a l'ús del valencià fins a la creació de la AVL en 1998, se fa cap disposició respecte a la consideració de l'idioma valencià com a llengua independent o variant d'altre llengua (excepció feta de la consideració de "llengua" que se li dona al valencià en l'Estatut d'Autonomia), aixina com tampoc s'indica quina estratègia s'aplicarà a la codificació de la llengua pròpia dels valencians, o la normativa de quina institució serà l'oficial o la de referència.

No obstant, des de l'aprovació de la LUEV, els successius governs han usat, i instaurat en l'educació, les propostes de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana (IIFV), que aplica al valencià la codificació de l'Institut d'Estudis Catalans per al català estàndart, en unes poques concessions.

III.e) Llei de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (1998)

En 1998, en base a les recomanacions del Dictamen del Consell Valencià de Cultura aprovat en el ple del 13 de juliol del mateix any, s'aprovà la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua [1998/7973]⁹⁰.

90 http://www.dogv.gva.es/datos/1998/09/21/pdf/1998_7973.pdf [Recuperat el 05/08/2018]

Per mig d'esta se decidix crear un ent normatiu oficial per al valencià, que hauria de superar lo que el Dictamen, citat en el preàmbul de la Llei, definix com:

... Un conflicte sobre el nom, la naturalea i la normativa de la llengua pròpia dels valencians que n'impedix la salut i que acumula les dificultats en el procés de recuperació de la llengua que nos hauria d'identificar i unir com a valencians, en conte de separar-nos...

Cal resaltar que el Dictamen del CVC's reconeix que **el conflicte no es circumscriu només al nom de la llengua, sino que comprén també la naturalea de la llengua i el seu model de codificació.**

En base ad això, es crea l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, en els objectius que es detallen a continuació:

Artícul 3

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua és l'institució que té per funció determinar i elaborar, en el seu cas, la normativa llingüística de l'idioma valencià. Aixina com, velar pel valencià partint de la tradició lexicogràfica, lliterària, i la realitat llingüística genuïna valenciana, aixina com, la normativisació consolidada, a partir de les nomenades Normes de Castelló.

Artícul 4

Els principis i criteris que deuen inspirar l'actuació de l'Acadèmia són els que es desprenen del dictamen aprovat pel Consell Valencià de Cultura el 13 de juliol de 1998 i que figura en el Preàmbul d'esta Llei.

Artícul 5

Les decisions de la AVL, en l'eixercici de les funcions que li corresponen, hauran de ser observades per totes les Institucions de la Generalitat, pels Poders Públics, pel restant d'Administracions Públiques, el sistema educatiu i els mijos de comunicació, les entitats, els organismes i empreses, de titularitat pública o que contenen en finançació pública.

Com indica l'artícul anterior, la normativa oficial ha de ser observada per les AAPP i altres entitats públiques **o que contenen en finançació pública**, expressió esta última que obri la porta a considerar lícit excloure de subvencions a qualsevol entitat que use el valencià sense observar la normativa oficial (vore els casos arrellegats en l'Anex IV). Ha de dir-se que esta interpretació rigorista mai havia tengut efecte fins a 2015.

En 2002, la AVL acordà aprovar un referent normatiu oficial del valencià, vàlit mentres no s'aprovaren la Gramàtica i el Diccionari o altres texts prescriptius de l'institució. Estes obres normatives es publicaren en anys successius: *Diccionari ortogràfic i de*

pronunciació del valencià (2006), *Gramàtica Normativa Valenciana* (2006), *Diccionari Normatiu Valencià* (2014) i *Gramàtica Valenciana Bàsica* (2016).

III.f) Dictamen de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià (2005)

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua elaborà en 2005 un dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià⁹¹ (en avant, el DICTAMEN).

Este document **s'esperava des de que s'aprovà la llei de creació de la AVL en 1998, puix precisament la creació d'esta entitat estava motivada pel conflicte social en relació al valencià**, no només respecte al nom sino també a l'entitat del valencià, i al model lingüístic que s'havia de propondre als valenciaparlants (vore l'apartat 3 d'este document).

Des de l'autoctonisme –i pensem que també des del particularisme– **s'esperava una defensa de la denominació “llengua valenciana”** (i també “valencià” o “idioma valencià”) **pero sobre tot de l'entitat del valencià, en la que es reconeguera una autonomia de la modalitat lingüística**, encara que fora coordinada en atres modalitats pròximes. **La principal conseqüència pràctica d'esta autonomia lingüística hauria de reflectir-se en una codificació lingüística del valencià, per part de la AVL, fidel a la tradició i la realitat lingüístiques valencianes**, sense subordinacions a atres parlars.

Este posicionament ya fon manifestat per la RACV, en representació de l'autoctonisme lingüístic, abans de la creació de la AVL, quan el Consell Valencià de Cultura (CVC) rebé l'encomanda d'elaborar el Dictamen sobre la llengua valenciana que desembocà en la proposta a Les Corts de la creació d'un ent normatiu per al valencià⁹².

No obstant això, **el DICTAMEN estableix per primera volta una postura oficial respecte al nom i entitat del valencià, aixina com respecte a l'estratègia de codificació del valencià, en la que les entitats autoctonistes no estem d'acort.**

Com a mostra d'eixe desacort, de nou la RACV respongué al DICTAMEN en un escrit de data 14 de febrer de 2015, en el que concloïa:

9.- Considerem que si la creació de la AVL fon un intent per a aplegar a un consens que acabara en el conflicte lingüístic valencià, degut a la seua

---

91 “Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià”, aprovat segons acort adoptat per la mateixa en la reunió plenària de 9 de febrer de 2005, i publicat per la Resolució 2/2005, de 29 de març, de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua: <https://www.avl.gva.es/documents/31983/0/Dictamen+sobre+els+principis+i+criteris+per+a+la+defensa+de+la+denominaci%C3%B3+i+l%E2%80%99entitat+del+valenci%C3%A0/986f8d4d-89b2-4a12-826c-c7386f92f289> [Recuperat el 05/08/2018]

92 Se poden consultar, tant l'informe remés al CVC el 12/03/1998 com la declaració de principis una volta conegut el text del Dictamen del CVC, en la web de la Secció de Llengua de la RACV: https://www.llenguavalenciana.com/documents/la_racv_i_el_consell_valencia_de_cultura [Recuperat el 05/08/2018]

composició, en una presència absolutament majoritària de partidaris de l'anexionisme llingüístic i contraris a l'existència d'una llengua valenciana en ortografia i gramàtica pròpies, ha servit per a fomentar la discòrdia i la confusió entre els valencians, reviscolant la guerra llingüística, hui més present que mai en la vida pública.

Per tant es demana en respectuosa energia la derogació de la Llei de Creació de la AVL i la seua dissolució.⁹³

Analisarem a continuació alguns dels punts del DICTAMEN, indicant els aspectes en que estem en desacort en el mateix i, també, en quina mida l'observança tendenciosa d'esta resolució s'ha vengut usant per a despersonalisar el valencià, alluntar-lo dels seus parlants, desincentivar el seu us i discriminar a una part dels valenciaparlants.

III.f.1 Entitat del valencià

Respecte a l'entitat del valencià, el DICTAMEN determina que:

1. [...] **la llengua pròpia i històrica dels valencians, des del punt de vista de la filologia, és també la que compartixen les comunitats autònomes de Catalunya i de les Illes Balears i el Principat d'Andorra [...]** Els diferents parlars de tots estos territoris **constituïxen una llengua, és a dir, un mateix «sistema lingüístic»...**

És a dir, **la AVL decidix consagrar l'unificació de les modalitats lingüístiques valenciana, catalana i balear, considerant que són un mateix sistema lingüístic o llengua.** Diem “decidix” perquè la consideració de distintes parles com una llengua o com varies diferents és una qüestió que sobrepasa la descripció que la filologia puga fer d'un sistema lingüístic.

De fet, el DICTAMEN reconeix l'existència d'una “tradicció particularista” (equivalent a l'autoctonisme descrit en l'apartat 3 del present document), pero de manera interessada la minimisa en comparació en “la consciència de posseir una llengua compartida”, que, en la nostra opinió, no ha segut tant consciència de *llengua comuna* com de *familiaritat llingüística*, basada sempre en el respecte a les particularitats de cada modalitat llingüística.

4. [...] **A pesar d'existir una tradició particularista valenciana respecte a l'idioma propi (annex 3), la consciència de posseir una llengua compartida amb altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó s'ha mantingut constant fins a època contemporània (annex 4)...**

Com ya respongué la RACV al DICTAMEN (vore nota 93):

---

93 Vore la resposta de la RACV al dictamen en: <https://www.lenguavalenciana.com/media/documents/informes/respdictamen.pdf> [Recuperat el 05/08/2018]

6.- [...] Des del punt de vista de la filologia el dictamen és incorrecte ya que, a l'igual que feren els catalans Pompeu Fabra –que no era filòlec– i Joan Coromines, **mutila el sistema llingüístic de manera acientífica i interessada**, de tal manera que cap de filòlec de prestigi pot acceptar este **plantejament que deixa fòra a totes les terres d'Oc, que li donen el nom d'occitanorromànic al nostre sistema**. Curiosament el dictamen parla d'un sistema pero no diu quin és per a no fer evident l'error.

El dictamen confon coses que en filologia estan ben definides com és el concepte de llengua, parlar i sistema o diasistema. Tots els territoris mencionats més tota Occitània formen part d'un sistema llingüístic, el sistema occitanorromànic i dins d'ell unes variants s'alçaren a la categoria de llengua en un prestigi lliterari, en primer lloc l'occità en la lliteratura trobadoresca, en segon lloc el valencià en el Sigle d'Or del s. XV i en tercer lloc els catalans en la Renaixença, els atres parlars, sense tradició lliterària queden com a variants i algun, com el mallorquí, ha assumit la seua anejió al català, segons l'Estatut d'Autonomia balear.

Ya hem repetit en vàries ocasions que **no cal anar molt llunt per a trobar casos pareguts**, com ara el gallecportugués que la RAE definix com “grup de llengües romàniques utilitzades en els dominis llingüístics de Galícia i Portugal”. **Ningú nega que gallec i portugués formen un sistema llingüístic pero tampoc que siguen considerats dos llengües. El nostre cas no té per qué ser diferent.**

En conclusió, el valencianisme llingüístic autoctoniste discrepa de la decisió de la AVL, puix entenem que **el valencià és la modalitat llingüística estrictament valenciana** –si be emmarcada en una família llingüística més ampla, el diasistema occitanorromànic–, segons manifesta la consciència llingüística no dialectal (i no anexionista cap a atres modalitats) dels valencians.

Considerem que **el recolzament decidit de la AVL al projecte d'unificació llingüística s'aparta del objectiu en el qual fon creada**, i a la voluntat de la majoria dels valencians (vore l'anàlisi de les enquestes sobre la consciència llingüística dels valencians en l'Anex I.a), **tenint ademés greus conseqüències per a la pervivència de la modalitat llingüística valenciana**, puix condiona l'estratègia de codificació del valencià –subordinant-la al català– i justifica l'absència de continguts textuals o audiovisuals en un model valencià.

III.f.2   Nom del valencià

En relació al nom del valencià, el DICTAMEN determina que “valencià” (com també “llengua valenciana” o “idioma valencià”) i “català” són dos denominacions igualment vàlides per a la mateixa llengua:

4. En l'àmbit territorial de l'actual Comunitat Valenciana, **la llengua pròpia dels valencians ha rebut majoritàriament el nom de valencià o llengua valenciana** [...] Per això, **la denominació històrica de valencià ha coexistit amb la de català, documentada en determinades fonts valencianes** (annex 5), i generalitzada en l'àmbit de la romanística i de la universitat valenciana de les últimes dècades. Així mateix, **no són escassos els testimonis** en què s'ha evitat usar el nom d'una de les parts per a designar tot el conjunt del sistema lingüístic mitjançant **fórmules compostes o sincrètiques tals com llengua valenciana i catalana** (annex 6), o bé en què s'han proposat denominacions integradores i superadores de la diversitat onomàstica (annex 7).

5. La denominació de valencià és, a més, l'establida en l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana. Per tant, d'acord amb la tradició i amb la legalitat estatutària, **l'AVL considera que el terme més adequat per a designar la llengua pròpia en la Comunitat Valenciana és el de valencià**, denominació que s'ha preservat legalment, **ja que és una de les principals senyes d'identitat del nostre poble**. Este nom **pot designar tant la globalitat de la llengua que compartim amb els territoris de l'antiga Corona d'Aragó ja esmentats, com també, amb un abast semàntic més restringit, la modalitat idiomàtica que ens caracteritza dins d'eixa mateixa llengua...**

Al nostre entendre, **la solució onomàstica** presentada en els punts 4 i 5 del DICTAMEN **pretén tancar un conflicte intencionadament reduït al nom de la llengua**: si la majoria dels valencians no admeten la denominació de "catalana" per a la seua llengua, se determina que els noms "valenciana" i "catalana" són igualment vàlids per a referir-se a la *llengua comuna*. Però **la dualitat onomàstica no és una realitat social**: com havem dit, els valencians no tenen consciència de que la denominació "valencià" es referisca al conjunt del valencià i del català.

El plantejament de la AVL permet i recomana l'us del nom "valencià" o "llengua valenciana" en l'àmbit territorial valencià, però el punt 4 reconeix que en la romanística i els àmbits acadèmics valencians s'ha optat per la denominació "català" per al sistema llingüístic –pensem que en l'intenció d'evitar dubtes sobre la pretesa unitat llingüística, però també per fervor anexionista en relació a la llengua, cultura i identitat–. Per això, el DICTAMEN fa la següent proposta:

6. [...] Per esta raó **l'AVL considera necessari** que els governs autonòmics implicats, en col·laboració amb el Govern espanyol, adopten les mesures pertinents (habilitació de fórmules sincrètiques o similars, per exemple) a fi que, especialment fora d'eixe àmbit lingüístic, **s'harmonitze la dualitat onomàstica del nostre idioma amb la projecció d'este com a una entitat cohesionada i no fragmentada**. Estes fórmules s'haurien d'anar introduint també en àmbits acadèmics o d'una altra naturalesa. D'esta manera es

*podria **garantir coherentment la legítima presència del gentilici valencià fora de la nostra Comunitat** i, alhora, conciliar la realitat filològica amb la realitat legal i sociològica valenciana.*

Als valenciaparlants autoctonistes, esta idea de promoure solucions que respecten al mateix temps la dualitat onomàstica i la projecció d'una llengua cohesionada i no fragmentada **nos pareix inacceptable per principis**, pero ademés està condemnada al fracàs: només podria funcionar en un escenari en que el particularisme llingüístic fora la postura predominant en el món acadèmic i els governants de *tots* els territoris implicats.

En l'escenari actual –en un fort posicionament anexionista en estos estaments tant en València com en Catalunya– és una utopia, com demostra el fet que no s'ha verificat cap d'acció en eixa direcció per part de qui té capacitat d'actuar: **la denominació de “valencià” és una concessió als valencians**, pero per a mantindre una projecció cohesionada de la llengua s'utilisa el nom “català”, que és una declaració d'intencions sobre el model llingüístic valencià com vorem més avant.

Com a eixemple podem mencionar el cas dels Departaments de Filologia Catalana de les universitats valencianes (rebatejats aixina en l'any 1993, abans del qual se nomenaven de Llingüística o Filologia Valenciana). A pesar de que el DICTAMEN data de fa tretze anys no es veu cap d'intenció de recuperar el gentilici “valencià” en el món acadèmic de la Comunitat Valenciana, ni de fomentar un canvi cap a fòrmules sincrètiques o similars en les universitats del conjunt del valencià i el català.

Ademés, l'associació anexionista *Acció Cultural del País Valencià* (ACPV) presentà en abril de 2018 un document, escrit en col·laboració en les universitats públiques valencianes, que demanava la creació d'una llei de “Igualtat Llingüística” que contemple per a la llengua, ademés del nom “valencià” usat en l'Estatut d'Autonomia, “l'equivalència en el nom ‘català’”; d'esta forma, “superant la disparitat de noms evitarem que l'Estat i diverses entitats públiques i privades tracten valencià i català com si respongueren a dos comunitats llingüístiques diferents”⁹⁴. Les entitats autoctonistes que havem preparat este informe considerem que el nom “valencià” ha de ser preservat en el context de la Comunitat Valenciana (d'acort en el punt 5 del DICTAMEN), i que hauria de ser usat per a referir-se a la modalitat llingüística estrictament valenciana, de forma que l'Estat i les entitats públiques i privades puguen diferenciar el valencià i el català, permetent la disponibilitat de distintes versions de continguts per als parlants de les diferents modalitats.

Volem destacar encara un altre cas, en relació a l'incompliment selectiu de certs punts del DICTAMEN. Recentment, la Conselleria de Justícia posà en marcha una pàgina web per a enviar articles per a la revista electrònica jurídica *Drets*, d'àmbit autonòmic. Els usuaris d'esta plataforma podien triar la seua preferència d'idioma entre el castellà, l'anglès i el català, sense incloure l'opció del valencià (ni en lo relatiu al nom ni en

---

94 https://www.abc.es/espana/comunidad-valenciana/abci-universidades-publicas-valencianas-piden-ley-oficialice-catalan-y-obligue-conocimiento-201804111141_noticia.html [Recuperat el 05/08/2018]
05/08/2018]

quant al model lingüístic valencià)⁹⁵. Este fet causà protestes, i la Conselleria de Justícia canvià el formulari, canviant “català” per “valencià”, pero deixant inalterat el text en català estàndart⁹⁶.

III.f.3 Model de codificació del valencià

En quant al model de codificació per al valencià –recordem que per llei la AVL té la funció de determinar i elaborar, en el seu cas, la normativa lingüística de l'idioma valencià–, el DICTAMEN afirma:

1. [...] Dins d'eixe conjunt de parlars, **el valencià té la mateixa jerarquia i dignitat** que qualsevol altra modalitat territorial del sistema lingüístic, i **presenta unes característiques pròpies que l'AVL preservarà i potenciarà d'acord amb la tradició lexicogràfica i literària pròpia, la realitat lingüística valenciana i la normativització consolidada a partir de les Normes de Castelló.**

[...]

7. En relació amb el model de codificació de la llengua, cal tindre present que **no tots els idiomes de cultura han seguit unes directrius úniques i exclusives** [...] n'hi ha d'altres [models de codificació de la llengua], encara, **que respecten les diferents modalitats dins de la unitat** (com és el cas del portugués de Portugal i el del Brasil). **Esta última possibilitat, atesa la rica tradició lingüística i literària del valencià dins de la llengua compartida, és la que l'AVL considera com la més adequada per al nostre idioma, ja que permet respectar la diversitat dins de la unitat. El que es proposa, per al conjunt de la llengua, és, per tant, una codificació policèntrica alhora que convergent.**

En relació ad estos punts, la RACV manifestà el desacort de l'autoctonisme en la seua resposta al DICTAMEN (vore nota 93):

3.- **Es falseja la realitat històrica quan es torna a repetir que les Bases – que no normes– de 1932 foren un acort històric que supongué l'unificació de l'ortografia valenciana**, perque en 1932 no hi hagué cap de debat ni estudi, simplement la firma de persones i entitats que, segons les pròpies bases, “mantenen els seus punts de vista científics”, tan és aixina que l'únic filòlec que les signà, Lluís Fullana, reedità en 1933 la seua Ortografia Valenciana i les principals entitats que les signaren, com Lo Rat

---

95 https://www.abc.es/espana/comunidad-valenciana/abci-gobierno-valenciano-oficializa-catalan-pagina-201809041727_noticia.html [Recuperat el 05/08/2018]

96 <http://revistes.gva.es/ojs/index.php/drets/user/register> [Recuperat el 16/09/2018] (també es pot trobar en l'[Apèndix Documental](#) - **Document 13**).

El text en el formulari mostra expressions en català estàndart com “teva” per “teua”, “aquest/aquesta” per “este/esta”, “tenir/contenir” per “tindre/contindre”, además d'usar la flexió verbal catalana en conte de la valenciana.

Penat i el Centre de Cultura Valenciana, hui RACV, deixaren d'utilitzar-les, ya que dites Bases són un simple resum, ple d'incorreccions, de l'ortografia que l'Institut d'Estudis Catalans elaborà per al català i que catalanisen i dialectalisen al valencià.” (*Resposta de la RACV, punt 3*)

4.- El dictamen torna a falsejar la realitat o a ignorar una part d'ella quan repetix que ha hagut una normalisació consolidada a partir de les normes de Castelló o del 32. Ya hem explicat en moltes ocasions que **aquelles Bases foren arraconades en poc de temps i el sector partidari de l'anexió al català utilisà directament l'ortografia catalana [...]**

Pero els redactors del dictamen no ignoren que la normalisació durant els últims 25 anys també s'ha fet gràcies a una atra ortografia que mai nomenen, l'Ortografia Valenciana de la RACV. En esta ortografia han escrit multitud d'escriptors les seues obres i fon oficialisada i publicada per la Secretaria General Tècnica de la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana i en ella es publicà, en el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, també es redactaren en ella els primers llibres de text per a l'ensenyança del valencià, fins que el primer Govern socialiste impongué, sense debat ni consens i sense oficialisar-la mai, l'ortografia catalana afirmant que es tractava de les Bases de 1932.

5.- El dictamen [...] compara casos incomparables, ya que **la consciència llingüística dels valencians sempre ha segut la de parlar una llengua pròpia i diferent en un nom propi de “llengua valenciana”, no aixina en Brasil, EEUU o Hispanoamèrica** a on tampoc trobem l'existència de diccionaris i gramàtiques pròpies com succeïx en el cas valencià des del s. XV [...] **seguint per la clara consciència diferencial** emanada de tots els escriptors clàssics i postclàssics valencians (no referida en cap de dialecte o modalitat coneguts) respecte de sa pròpia llengua valenciana i **confirmada sociolingüísticament per la consciència general d'una llengua pròpia** i substantiva, la valenciana, que arreplega en el s. XX el *Atlas Lingüístico de la Península Ibèrica*.

En resum, el valencianisme llingüístic autoctoniste discrepa de l'argumentació de la AVL perque **està orientada a justificar l'elecció predeterminada d'un model de codificació policèntric convergent** “per al conjunt de la llengua” que:

- Se sustenta en afirmacions incorrectes –el supost consens històric de les Bases de Castelló⁹⁷ i la posterior consolidació normativa–.

---

97 Les Bases de Castelló se poden consultar ací: http://bivaldi.gva.es/es/catalogo_imagenes/imagen.cmd?path=1002235&posicion=1&registrardownload=1 [Recuperat el 05/08/2018] (també es pot trobar en l'[Apèndix Documental](#) - **Document 14**).

- Obvia l'existència i la contribució de la normativa de la RACV –que tingué caràcter oficial– a la normalització de l'ús del valencià.
- No dona la suficient importància a la consciència llingüística diferencial dels valencians, que suggerix la conveniència d'un model completament *autònom* (autoctonisme) –o com a molt *coordinat* (particularisme)–. En canvi se propon un model policèntric pero convergent, manifestant una postura subordinada del valencià al català, i una voluntat d'arribar a un model catalanocèntric (anexionisme).
- Fa una proposta “per al conjunt de la llengua” que no està en condicions de garantir, perquè requereix de dos coses que no havem vist fins a la data: voluntat de “coordinació entre iguals” que depèn d'altres entitats codificadores, i ferma reivindicativa per part de la AVL.

La constatació de que la proposta de codificació *policèntrica convergent* és nociva per a la modalitat valenciana la trobem en el fet de que el respecte a “la tradició lexicogràfica, lliterària, i la realitat llingüística genuïna valenciana”, que demana la llei de creació de la AVL, queda molt a sovint supeditada a la “*convergència amb les solucions adoptades en els altres territoris que compartixen la nostra llengua, a fi de garantir-ne la cohesió pertinent*”⁹⁸, i sense que es troben uns criteris clars de quines formes valencianes s'han de prioritzar i quines s'han de supeditar a les catalanes.

De fet, la RACV remeté a la AVL un document en propostes de revalencianització, denunciant que:

Venim observant que es tenen en conte les obres lexicogràfiques més recents de Francesc Ferrer Pastor, el diccionari Galmar, el Vocabulari Fonamental d'Enric Valor i sobre tot el Diccionari de la Llengua Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans i el Diccionari Valencià de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana; pero constatem que **s'ignoren les obres lexicogràfiques d'entitats valencianes com Lo Rat Penat, la Real Acadèmia de Cultura Valenciana, València 2000, Grup d'Acció Valencianista i tantes altres que, des de fa molt de temps i durant moments històrics adversos a la llengua, han treballat i treballen per la llengua valenciana i segueixen un criteri d'estricta valencianitat llingüística.** També observem que **hi ha més interès per introduir la fonètica, la sintaxis, la morfologia verbal i nominal, l'ortografia i el lèxic catalans, seguint uns criteris prescriptius, que per recuperar i**

En les firmes del document de les Bases, arreplegades en distints moments, queda manifest l'esperit de concòrdia per part d'alguns firmants, que subscrigueren el document atenent al caràcter provisional de les mateixes.

98 V.VAA. “Gramàtica Normativa Valenciana”. *Col·lecció Textos Normatius*, 2 (2006), p. 14. Publicacions de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Versió electrònica en: <https://www.avl.gva.es/documents/31987/65233/GNV> [Recuperat el 05/08/2018]

potenciar les formes valencianes –moltes d'elles clàssiques– o el lèxic patrimonial i tradicional valencià, pel qual no fan absolutament res.⁹⁹

Com denuncia la cita anterior, les obres normatives de la AVL no descriuen totes les característiques pròpies valencianes, quan les descriuen no sempre les arrepleguen en la normativa, i quan les arrepleguen a sovint son despriorisades front a solucions equivalents catalanes que són les prescrites.

Un últim aspecte del DICTAMEN que volem destacar és el relatiu a la desijable existència de versions valencianes pròpies:

*8. Partint d'estos criteris, en l'àmbit territorial valencià, **la codificació s'ha fet i es fa d'acord amb un model que incorpora les característiques pròpies dels parlars valencians, tal com es reflectix en els acords normatius adoptats fins ara per l'AVL. Això possibilita disposar de versions valencianes pròpies (mitjans de comunicació, productes audiovisuals, aplicacions informàtiques, mercat editorial, texts litúrgics i religiosos...), la qual cosa no s'ha d'interpretar com a signe de fragmentació lingüística, sinó com una via de promoure l'ús de l'idioma mitjançant l'acostament del model de llengua valencià als seus usuaris...***

*9. [...] Esta desitjable convergència ha de ser perfectament compatible amb **la possibilitat d'utilitzar els models de llengua propis de cada territori en els usos que afecten les relacions particulars entre les institucions de fora del nostre àmbit lingüístic (resta d'Espanya, Unió Europea...), per una banda, i les institucions i les persones físiques i jurídiques de les comunitats autònomes que compartixen el mateix idioma, per una altra.***

La AVL deixa constància de la possibilitat de contar en versions valencianes pròpies, tant de continguts textuals com audiovisuals en qualsevol àmbit, pero observem que tant les administracions públiques (valencianes i estatals) com algunes empreses privades tenen tendència a obviar esta possibilitat, siga per convenciment anexioniste o per una suposta *eficiència* de costs.

Com havem indicat en l'apartat 5.2 del present document, **l'actual govern autonòmic valencià està considerant que complix els compromisos en la Carta en aquells casos en que els ciutadans disposen de versions en català estàndart**, pero des del nostre punt de vista –pensem que compartit en els valenciaparlants particularistes– **eixos continguts catalans estan molt alluntats de la modalitat llingüística valenciana viva** –i també prou alluntats de la normativa de la AVL, si es prenen les solucions més valencianes–, **cosa que fa que els valenciaparlants no els consideren aptes i es decanten per les versions en castellà.**

---

99 “Informe sobre la llengua valenciana i propostes de revalencianisació”, paràgraf 3. Se pot consultar en:
https://www.lenguavalenciana.com/documents/informes/informe_sobre_la_llengua_valenciana_i_propostes_de_revalencianisacio [Recuperat el 05/08/2018]

III.f.4 Conclusions

Per a concloure este apartat dedicat al DICTAMEN de la AVL, volem recalcar que les entitats redactores del present informe llamentem que dita entitat no estiga complint adequadament en les funcions per a les quals fon creada:

- No ha construït una solució efectiva per al problema llingüístic –puix no ha tengut en conte de forma proporcionada les distintes sensibilitats–.
- Ha definit una normativa que permet a l'anexionisme utilitzar un model llingüístic idèntic al català estàndart, mentres que el model més particulariste possible se queda encara llunt de la variant vernacular valenciana –puix no se contempen totes les particularitats valencianes, i encara que es reconegen, poques voltes són les formes prescrites.
- No ha actuat front a desafius a la seua autoritat com a entitat normativa, quan des del mateix govern valencià s'ha aprofitat aquells punts que els ha interessat del DICTAMEN –com la declaració de l'identitat entre valencià i català, i la conseqüent validea de les expressions de tot el domini llingüístic– per a deixar de banda els punts que no convenen al seu projecte d'anexionisme llingüístic.
- Ha servit de justificació per a col·locar en la marginalitat ad aquells valenciaparlants –entitats, autors, ciutadans– que discrepen l·legítimament dels punts de vista de la AVL, i que consideren preferible un model llingüístic construït des de criteris d'estricta valencianitat llingüística, com el de la RACV. S'ha de recordar que la normativa de la AVL no obliga als particulars i col·lectius no contemplats en la seua llei de creació ni en l'Estatut d'Autonomia, excepte si es fa una llectura restrictiva de la legislació que el “Sindic de Greuges”, per eixemple, no compartix (vore l'Anex IV.k).

Per tot això, les entitats redactores d'este informe:

- mostrem la nostra absoluta discrepància en la legislació valenciana vigent actualment en matèria llingüística;
- defenem el nostre dret a seguir fent us de la llengua valenciana en coherència en la nostra consciència llingüística;
- manifestem que no nos trobem representats en absolut per la llabor normativisadora de la AVL;
- i reivindiquem que la normativa de la RACV tinga reconeiximent oficial a tots els efectes, a l'hora que exigim que els particulars, els creadors, les associacions i les empreses que ho desigen puguen utilitzar la normativa que consideren més adequada en igualtat de condicions en els valenciaparlants d'unes atres sensibilitats i sense ninguna discriminació. Este canvi legislatiu pot realisar-se en facilitat si hi ha voluntat per part de les forces polítiques en representació

parlamentària, puix no consistix en res més que en generalisar uns drets que en este moment només tenen assegurats una part dels valenciaparlants, per a que tots ells, sense excepció, puguen gojar dels mateixos drets.

Hem de reconèixer, no obstant, que no tots els valencians actuals coincidiran en la nostra sensibilitat autoctonista (una consideració, per cert, que ells mai mostren cap a la nostra sensibilitat), i som conscients ademés de les obligacions legals que, d'acort en la legislació actualment vigent, afecten per desgràcia a tots els valencians. Unes obligacions legals que, sent realistes, només poden ser modificades (donat que descartem per complet que la AVL modifique per pròpia iniciativa els seus posicionaments actuals) mercé als pactes polítics, que necessitarien una majoria de tres quintes parts de les Corts Valencianes en el cas de pretendre modificar la Llei de Creació de la AVL (segons l'art. 44.5 de l'Estatut), i de dos terceres parts de les Corts Valencianes, posterior aprovació per les Corts Generals i en acabant per referèndum en el cas de pretendre modificar la consideració de la AVL com a entitat normativa oficial per l'Estatut d'Autonomia (art. 81).

Per això demanem a tots els partits polítics valencians en responsabilitats de govern, a lo manco i com a solució provisional de mínims, que, pel moment i mentres no es realise, com és de desijar, una reforma de calat de l'actual legislació en el sentit indicat més amunt, propicien que les administracions públiques utilisen el model lingüístic més pròxim a la llengua valenciana viva que permeta l'actual normativa de la AVL; lo qual, sense incomplir la legislació actualment vigent, implicarà l'existència i vehiculació de versions en un model lingüístic valencià en tots els àmbits; en el convenciment de que tota acció que s'aparte de la deriva anexionista del valencià cap al català redundarà en un major us de la llengua. Una solució necessàriament provisional, imperfecta pero realista, a l'espera de que en el futur se donen les noves majories sociopolítiques adequades per a reconèixer per fi, oficialment, una codificació lingüística netament valenciana.

III.g) Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana (2006)

L'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, despuix de la reforma de 2006, matisa alguns aspectes de l'Estatut de 1982 i inclou l'Acadèmia Valenciana de la Llengua com a ent estatutari:

Artícul sext

1. La llengua pròpia de la Comunitat Valenciana és el valencià.
2. L'idioma valencià és l'oficial en la Comunitat Valenciana, a l'igual que ho és el castellà, que és l'idioma oficial de l'Estat. Tots tenen dret a conèixer-los i a usar-los i a rebre l'ensenyança del, i en, idioma valencià.

3. La Generalitat garantirà l'ús normal i oficial de les dos llengües, i adoptarà les mesures necessàries per a assegurar el seu coneixement.
4. Ningú podrà ser discriminat per raó de la seua llengua.
5. S'otorgarà especial protecció i respecte a la recuperació del valencià.
6. La llei establirà els criteris d'aplicació de la llengua pròpia en l'Administració i l'ensenyança.
7. Se delimitaran per llei els territoris en els que predomine l'ús d'una i altra llengua, aixina com els que puguen ser exceptuats de l'ensenyança i de l'ús de la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana.
8. L'Acadèmia Valenciana de la Llengua és l'institució normativa de l'idioma valencià.

Aixina mateix, en el mateix Estatut d'Autonomia, en el seu article 41, especifica:

Artícol 41

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, institució de La Generalitat de caràcter públic, té per funció determinar i elaborar, en el seu cas, la normativa lingüística de l'idioma valencià.

La normativa lingüística de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua serà d'aplicació obligatòria en totes les administracions públiques de la Comunitat Valenciana.

En quant al procediment del nomenament dels seus membres, funcions, facultats, estatut i duració del mandat, haurà d'ajustar-se a lo que disponga la Llei de Les Corts que ho regule.

La redacció de l'Estatut contempla l'obligatorietat de seguir la normativa de la AVL només per a les administracions públiques de la Comunitat Valenciana, sense cap de referència a particulars o entitats privades, entrant en contradicció en la Llei de creació de la AVL que estén l'obligació a altres casos que, segons l'interpretació estricta dels actuals governants valencians, poden justificar la denegació a de subvencions a entitats culturals valencianes en una distinta sensibilitat a la dels governants.